

TÉZE K OTÁZKÁM SOCIALISTICKÉ VESNICE V NAŠÍ ZEMI

**Přijaty na 8. plenárním zasedání 4. ústředního výboru
Korejské strany práce
25. února 1964**

Zakladatelé marxismu-leninismu přikládali rolnické otázce, otázce zemědělství nesmírný význam a věnovali řešení této otázky velikou pozornost. Zejména Lenin vytyčil otázku rolnictva jako základní strategickou otázku revoluce a soudil, že otázka vesnice je nejdůležitější součástí budování socialismu a komunismu. Lenin učil, že správné řešení rolnické otázky a posilování svazku dělníků a rolníků je rozhodující zárukou vítězství revoluce, a načrtl jasný směr pro řešení otázky vesnice v etapě socialistické revoluce a cestu budování socialismu na vesnici.

Otázka vesnice má mimořádně důležitý význam v zemích, které buď dříve byly nebo stále ještě jsou v područí imperialismu a kolonialismu. Úspěch či neúspěch při řešení otázky rolnictva, otázky zemědělství je v těchto zemích klíčovým problémem, který rozhoduje o vítězství či porážce revoluce a o společenském pokroku.

Vítězství socialistické revoluce ve městě i na vesnici je historickým mezníkem v řešení otázky rolnictva, otázky zemědělství.

I po vítězství socialistické revoluce zaujímá otázka vesnice ve výstavbě socialismu a komunismu velice významné místo.

Rolnictvo je spolehlivý spojenec dělnické třídy, je mocnou silou při socialistickém budování. Budování socialismu a komunismu může mocně postupovat vpřed jen tehdy, je-li neustále posilován svazek dělníků a rolníků za vedení dělnické třídy.

Zemědělství je vedle průmyslu jedním z dvou velkých odvětví národního hospodářství; zajišťuje obyvatelstvu potraviny a lehkému průmyslu dodává suroviny. Rychlý rozvoj celého národního hospodářství je možno očekávat a systematický vzrůst životní úrovně lidu lze zajistit jen tehdy, jestliže zároveň s rozvojem průmyslu a s neustálým zvyšováním jeho řídicí úlohy se zajistí takový růst vesnického hospodářství, který odpovídá rozvoji průmyslu.

Otázka rolnictva, otázka zemědělství se řeší definitivně až likvidací rozdílu mezi městem a vesnicí, třídního rozdílu mezi dělnickou třídou a rolnictvem.

Definitivně vyřešit otázku vesnice a dovést rolníky až do komunistické společnosti je ušlechtilou povinností komunistů a dělnické třídy.

Aby po vítězství socialistického zřízení mohla pokračovat v revoluci a posléze ji dovršit, aby mohla důsledně hájit zájmy všeho pracujícího lidu, musí marxisticko-leninská strana soustředit své síly na řešení otázky vesnice.

I. ZÁKLADNÍ ZÁSADY ŘEŠENÍ OTÁZKY VESNICE ZA SOCIALISMU

Otázka vesnice se v různých etapách vývoje revoluce jeví různě.

Otázka rolnictva a zemědělství v etapě protiimperialistické a protifeudální demokratické revoluce spočívala v osvobození rolníků od statkářského vykořisťování a područí a v osvobození výrobních sil v zemědělství z okovů feudálních výrobních vztahů cestou likvidace feudálního vlastnictví půdy na vesnici. Tuto otázku jsme úspěšně vyřešili důsledným provedením pozemkové reformy, založené na zásadě konfiskace statkářské půdy bez náhrady a bezplatného rozdělení této půdy rolníkům.

V etapě socialistické revoluce spočívala otázka rolnictva a zemědělství v tom, aby odstraněním kapitalistických prvků na

vesnici a přebudováním individuálního rolnického hospodářství na socialistické kolektivní hospodářství bylo rolnictvo navěky osvobozeno od všech forem vykořisťování a útlaku a výrobní síly v zemědělství byly zcela osvobozeny od okovů starých výrobních vztahů, založených na soukromém vlastnictví. Tuto otázku jsme skvěle vyřešili uskutečněním socialistického združstevnění vesnického hospodářství prostřednictvím názorné výchovy na základě vlastních zkušeností a podle zásady dobrovolnosti a za pevného vedení a pomoci strany a státu.

Socialistické vesnické hospodářství má proti hospodářství soukromě hospodařícího rolníka i proti kapitalistickému vesnickému hospodářství rozhodující přednosti. Otvírá totiž široké cesty rozvoje výrobních sil v zemědělství a vytváří možnosti rychlého zvyšování hmotné i kulturní životní úrovně rolníků.

Otázka spočívá v tom, jak za socialistického zřízení provádět práci na vesnici a jak rozvíjet vesnické hospodářství.

Po vítězství socialistického zřízení ve městě i na vesnici vyvstává otázka vesnice podstatně jiným způsobem než v předcházejících obdobích.

Otázka rolnictva a zemědělství za socialismu spočívá v tom, aby na základě neustálého posilování socialistického zřízení, jež bylo na vesnici ustaveno, byly na nejvyšší možnou míru rozvíjeny výrobní síly v zemědělství a rolníkovi byl zajištěn blahobytný život a aby překonáním zaostalosti vesnice, kterou zanechala vykořisťovatelská společnost, byly postupně odstraňovány rozdíly mezi městem a vesnicí.

Postupné překonávání rozdílu mezi městem a vesnicí při upevňování a rozvíjení socialistického hospodaření na vesnici je jednou z nejzákladnějších otázek při budování socialismu a právě přechodu ke komunismu. Je to složitý a náročný úkol, který lze úplně vyřešit pouze neutuchajícím bojem a úsilím, vynakládaným po dlouhou dobu.

Spolu s dovršením socialistických přeměn přišel tento úkol v naší zemi již na pořad dne. Naši práci na vesnici musíme přírozně provádět tak, abychom tento úkol vyřešili.

Abý bylo možno úspěšně vyřešit otázku rolnictva a země-

dělství za socialismu, je bezpodmínečně nutno při práci na vesnici se pevně přidržívat tří následujících základních zásad.

Za prvé je nutno na vesnici důsledně provést technickou revoluci, kulturní revoluci a ideologickou revoluci,

za druhé je třeba všemi způsoby posílit vedení rolníků dělnickou třídou, pomoc průmyslu zemědělství a podporu města vesnici,

za třetí je třeba neustále přibližovat řízení a správu vesnického hospodářství k úrovni pokročilé podnikové správy v průmyslu, posilovat spojení mezi všelidovým vlastnictvím a družstevním vlastnictvím a neustále sblížovat družstevní vlastnictví s vlastnictvím všelidovým.

1. Technická, kulturní a ideologická revoluce na vesnici

Abý byl socialismus po všech stránkách dobudován a abý se připravil postupný přechod ke komunismu, je třeba pokračovat v revoluci.

Sama skutečnost, že i poté, co zmizely vykořisťovatelské třídy a byly dokončeny socialistické přeměny, zůstává rozdíl mezi městem a vesnicí a třídní rozdíly mezi dělnickou třídou a rolnictvem, svědčí pro to, že v revoluci je nutno pokračovat a že je zejména nutno ještě důsledněji provádět revoluci na vesnici. Kdybychom v revoluci dále nepokračovali, odvolávající se na to, že socialistické združstevnění již bylo provedeno, nedokázali bychom nadále udržet energii probuzenou v rolnictvu demokratickou a socialistickou revolucí a ani ji ještě více zvýšit. Bez pokračující revoluce na vesnici nelze upevňovat a rozvíjet socialistické hospodaření na vesnici, nelze probouzet jeho přednosti a nelze překonat rozdíl mezi městem a vesnicí.

Technická revoluce, kulturní revoluce a ideologická revoluce – to jsou ústřední revoluční úkoly, které je třeba na vesnici splnit po dovršení socialistického združstevnění.

Zaostávání vesnice za městem se projevuje především v tom,

že zemědělství má slabší materiálně technickou základnu než průmysl, že obyvatelé vesnice mají nižší kulturní úroveň než obyvatelé měst a že ideové uvědomění rolníků zaostává za uvědoměním dělníků. Toto zaostávání je ovšem dědictvím staré společnosti, avšak skutečnost, že přetrvává nadále i za socialismu, souvisí významným způsobem i s úrovní rozvoje průmyslu a měst. Právě vlivem tohoto zaostávání je na rozdíl od průmyslu, kde vládne všelidové vlastnictví, ve vesnickém hospodářství dosud převládající formou družstevní vlastnictví, a proto nadále trvá třídní rozdíl mezi dělnickou třídou a rolnictvem.

Proto aby bylo možno upevnit a rozvinout socialistické hospodaření na vesnici, překonat rozdíl mezi městem a vesnicí a překonat třídní rozdíl mezi dělnickou třídou a rolnictvem, je třeba na základě rychlého rozvoje socialistického průmyslu a města především provádět trojí revoluci, totiž technickou, kulturní a ideologickou revoluci na vesnici a v těchto třech oblastech překonat zaostalost vesnice.

Úkoly technické, kulturní a ideologické revoluce na vesnici spolu těsně souvisejí a je nutno je provádět v jednotném procesu.

Mezi všemi těmito úkoly nejdůležitějším a přitom nejnáročnějším revolučním úkolem, který musí stát v popředí vši ostatní práce, je ideologická revoluce. Kláse důraz jen na technickou a kulturní revoluci a zanedbávat přitom revoluci ideologickou je závažnou chybou.

I za socialismu pokračuje třídní boj. Třídní boj na socialistické vesnici se projevuje bojem proti rozvrátnickým piklům nepřátelských elementů, pronikajících z vnějška, a pozůstatků svržených vykořisťovatelských tříd; vedle toho se projevuje ideovým bojem proti pozůstatkům starého myšlení, přetrvávajícího ve vědomí rolníků. Nezvyšujeme-li třídní uvědomění rolníků a neprovádíme-li mezi nimi stále důraznější ideový boj, nemůžeme upevnit socialistické zřízení na vesnici a nemůžeme je uchránit před pronikáním nepřítelů.

Přednosti socialismu, životní síla socialismu spočívá především v tom, že za tohoto zřízení pracující, osvobození od vykořisťování a útlatu, v pevné jednotě těsně soudružsky spolupracují a s uvědomělým nadšením pracují pro společný cíl a spo-

lečné zájmy. Jestliže nezvyšujeme úroveň ideové uvědomělosti rolníků, nemohou se nám na vesnici projevit tyto podstatné přednosti socialismu a tudíž se nemůže rychle rozvíjet ani zemědělská výroba, technika a kultura na vesnici.

To, že bylo ustanoveno socialistické zřízení a že se životní úroveň zvyšuje, ještě neznámá, že sama od sebe probíhá přestavba ideologického vědomí rolnictva. Je ovšem pravda, že vítězství socialistického zřízení likviduje hospodářskou základnu, z níž se rodily staré ideologie, a že vytváří společenské a materiální podmínky pro to, aby se rolníci mohli vyzbrojit novou ideologií. Avšak i za socialismu ve vědomí rolníků ještě dlouho přežívají pozůstatky starého myšlení, zejména mentalita drobného vlastníka; je-li pak oslabena ideologická práce, mohou se tyto pozůstatky znovu probudit k životu, ba jejich růst může být dokonce podpořen. Jen dlouhodobou trpělivou výchovou a neustálým bojem lze zcela přebudovat ideologické vědomí rolníků.

Jestliže říkáme, že ideologická revoluce je nejdůležitější, rozhodně to neznámá, že bychom směli zanedbat revoluci technickou a kulturní.

Socialismus a komunismus si žádá vysokou úroveň rozvoje výrobních sil, vysokou kulturní úroveň pracujících. Budování socialismu a komunismu je koneckonců zaměřeno na to, aby všemu lidu byl zajištěn šťastný život, aby bylo možno stále úplněji uspokojovat jeho neustále rostoucí hmotné a kulturní potřeby.

Jestliže na vesnici neprovádíme technickou a kulturní revoluci, pak nelze rozvíjet výrobní síly v zemědělství a zvyšovat hmotnou a kulturní úroveň života rolníků, nelze osvobodit rolníky od úmorné práce. Posilování materiálně technické základny vesnického hospodářství a zvyšování kulturní úrovně rolníků je důležitou podmínkou i pro přeměnu jejich ideologického vědomí. Zdůrazňovat pouze důležitost ideologické revoluce a zanedbávat přitom technickou a kulturní revoluci je také chybou.

Stavíce ideologickou revoluci rozhodně do popředí, musíme zároveň s ní energicky rozvíjet i technickou a kulturní revoluci. Tímto způsobem musíme přebudovat myšlení rolníka, posílit materiálně technickou základnu vesnického hospodářství i zvýšit kulturní úroveň obyvatel vesnice.

2. Vedení rolnictva dělnickou třídou, pomoc průmyslu zemědělství, podpora města vesnici

Vedení a pomoc strany a státu dělnické třídy je nezbytnou podmínkou toho, aby na vesnici mohlo vzniknout, upevňovat se a rozvíjet socialistické zřízení. Jen za vedení a pomoci dělnické třídy může rolník vstoupit na cestu socialismu a později přejít ke komunismu.

Dělník a rolník jsou spojenci, bojující společnými silami za stejný cíl a ideál, oba jsou socialistickými pracujícími. Všelidové vlastnictví a družstevní vlastnictví jsou dvě formy socialistického vlastnictví, které se rozvíjejí v těsné vzájemné souvislosti a spolu tvoří hospodářskou základnu socialistického státu. Socialistický stát odpovídá nejen za život dělníků a úředníků, ale i za život rolníků, odpovídá nejen za rozvoj všelidového vlastnictví, ale i za rozvoj družstevního vlastnictví. Za soukromého hospodaření si za své hospodářství a život odpovídal hlavně každý rolník sám, avšak po združstevnění musí za rozvoj družstevních zemědělských statků a za život rolníků nést odpovědnost strana a stát a musí o ně pečovat.

Průmysl je vedoucím odvětvím národního hospodářství a město je oproti vesnici napřed ve všech oblastech, ať už jde o politiku, hospodářství nebo kulturu.

Jen s pomocí průmyslu, který je vedoucím odvětvím, lze vesnické hospodářství podobně jako průmysl vybavit moderní technikou a jen s podporou pokročilého města lze zaostávající vesnici pozdvihnout na úroveň měst.

Aby proto po dokončení socialistického združstevnění mohla být na vesnici energicky rozvíjena technická, kulturní a ideologická revoluce a aby mohl být postupně překonán rozdíl mezi městem a vesnicí, je nutno, aby strana a stát všemožně posiloval vedoucí úlohu a pomoc vůči vesnici, a aby město poskytovalo vesnici aktivní podporu.

V takové zemi jako naše, která dříve byla zaostalým zemědělským státem, se ovšem nelze vyhnout tomu, aby po vítězství revoluce byly na vesnici určité čas čerpány jisté prostředky pro socialistickou industrializaci. Takové poskytování prostředků ze

strany rolnictva za účelem vytvoření moderního průmyslu v socialistickém státě je činem ve prospěch celé společnosti a je nezbytné i pro budoucí rozvoj vesnického hospodářství a pro vzestup životní úrovně rolnictva.

Avšak jakmile jsou základy socialistického průmyslu vybudovány, je třeba se zaměřit jiným směrem a to na podporu průmyslu zemědělství. Od té chvíle je třeba věnovat vesnici energičtější podporu ve všech směrech.

Dělnická třída nevede rolnictvo jen politicky a ideologicky, ale musí mu pomáhat i po stránce materiální, technické, kulturní a finanční. Socialistický stát musí všestranně usilovat o to, aby přispěl ke zmírnění břemene rolníků a zvýšení jejich příjmů, a musí napomáhat rovnoměrnému zvyšování životní úrovně jak dělníků, tak rolníků.

Kdybychom práci na vesnici zanedbávali, kdybychom vesnici nepomáhali, nebo kdybychom dokonce rozvíjeli jen průmysl na úkor vesnice a zlepšovali stav města, obětující přitom vesnici, pak by nejen nemizel rozdíl mezi městem a vesnicí, ale ještě by vzrůstal. Pak by nebylo možno rozvíjet aktivitu rolnictva, rozvíjet vesnické hospodářství a zvyšovat životní úroveň rolnictva. To by se nakonec stalo překážkou pro rozvoj samotného průmyslu a celého národního hospodářství a způsobilo velké ztráty budování socialismu a komunismu.

Tendence zanedbávat vesnici je projevem kapitalistického způsobu myšlení. Za kapitalismu je vykořisťování vesnice městem a zaostávání vesnice za městem zákonitým jevem.

Komunisté rozhodně odmítají tendence k zanedbávání vesnice a od prvních okamžiků, kdy se chápou moci, bojují za překonání zaostalosti vesnice, jež je dědictvím kapitalismu. Za socialismu je zákonité, aby město pomáhalo vesnici a aby dosud zaostávající vesnice se po všech stránkách pozvedávala na úroveň měst.

Znásobující síly dělnické třídy a nadále rozvíjející průmysl a města musíme neustále posilovat vedení rolnictva dělnickou třídou, pomoc průmyslu zemědělství a podporu města vesnici a krok za krokem snižovat rozdíl mezi městem a vesnicí. Jen tak budeme moci nadále rozvíjet aktivitu rolnictva, přispívat k rych-

lému rozvoji vesnického hospodářství a zvyšovat životní úroveň rolníků. To ve svém důsledku bude další pobídkou k rozvoji samotného průmyslu a celého národního hospodářství a přispěje k urychlení budování socialismu a komunismu.

3. Vedení a řízení vesnického hospodářství, spojitost mezi všelidovým vlastnictvím a družstevním vlastnictvím

Za socialismu vesnice nezaostává za městem jen po stránce techniky, kultury a ideologie, nýbrž v důsledku toho i po stránce vlastnických vztahů a úrovně řízení hospodářství. Rozdíl mezi průmyslem a zemědělstvím po stránce vlastnických vztahů je podstatným rozdílem, jímž je definován třídní rozdíl mezi dělnickou třídou a rolnictvem. I rozdíl mezi průmyslem a zemědělstvím po stránce úrovně řízení hospodářství je důležitým rozdílem.

Proto chceme-li překonat rozdíl mezi městem a vesnicí a třídní rozdíl mezi dělnickou třídou a rolnictvem, musíme zároveň s překonáváním zaostalosti vesnice po stránce technické, kulturní a ideologické překonávat zaostávání vesnice po stránce vlastnických vztahů a úrovně řízení hospodářství. Jen tak lze překonat veškeré zaostávání vesnice za městem, překonat všechny rozdíly mezi městem a vesnicí, plynoucí z tohoto zaostávání a překonat i třídní rozdíly mezi dělnickou třídou a rolnictvem.

Aby byly překonány rozdíly mezi průmyslem a zemědělstvím po stránce úrovně řízení hospodářství a vlastnických vztahů, je nutno na základě energického rozvíjení technické, kulturní a ideologické revoluce na vesnici a na základě všestranného zintenzivňování podpory města vesnici zlepšovat vedení a řízení vesnického hospodářství a postupně pozvedávat družstevní vlastnictví na úroveň všelidového vlastnictví. Na druhé straně zdokonalování vedení a řízení vesnického hospodářství, rozvíjení družstevního vlastnictví a zajišťování správných vzájemných vztahů mezi všelidovým vlastnictvím a družstevním vlastnictvím je důležitou podmínkou toho, aby na vesnici rychle postupovala

technická, kulturní a ideologická revoluce, aby se efektivně prováděla podpora města vesnici a aby byl úspěšně řešen celkový problém budování socialistické vesnice.

Základním směrem zdokonalování vedení a řízení socialistického vesnického hospodářství je neustálé přibližování řídicích a správních metod v zemědělském družstevním hospodaření pokrokovým podnikovým metodám řízení, uplatňovaným v průmyslu.

Zemědělské družstevní hospodářství je velkovýrobním socialistickým hospodářstvím, které je rychle vybavováno moderní technikou. Spolu s tím, jak se měřítko hospodaření v zemědělství zvětšují a jeho technické vybavení se postupně přibližuje úrovni průmyslu, je třeba i metody vedení a řízení, uplatňované ve vesnickém hospodářství, odpovídajícím způsobem stále více přibližovat k podnikovým řídicím metodám v průmyslu. To především znamená, že zemědělské družstevní hospodářství je absolutně třeba vésti a řídit podnikovými metodami.

Řízení podnikovými metodami znamená posilovat technické vedení výroby a plánovat a organizovaně řídit veškerou hospodářskou činnost podniku. Zemědělství má nejen slabší vybavení technikou než průmysl, ale ještě více zaostává v technickém vedení. Spolu se združstevněním individuálního rolnického hospodářství bylo i řízení a správa vesnického hospodářství postaveno na plánovaný a organizovaný základ, avšak i po této stránce značně zaostává za průmyslem.

Právě posilování technického vedení, postavení veškeré hospodářské činnosti na ještě plánovitější a organizovanější základ je základním směrem zdokonalování řízení a správy zemědělského družstevního hospodářství, je základním směrem k překonání zaostávání zemědělství za průmyslem v oblasti hospodářského řízení.

Vedení a řízení zemědělského družstevního hospodářství podnikovými metodami vede k urychlení technické revoluce na vesnici, odstraňuje roztržitost a neorganizovanost v řízení zemědělství, umožňuje racionálně využívat půdu, zemědělské stroje a další výrobní prostředky a pracovní síly a umožňuje zvyšovat kulturu výroby ve vesnickém hospodářství. Je mocným

podnětem růstu zemědělské výroby, upevňování družstevního hospodářství a vzestupu životní úrovně rolníků.

Otázka rozvoje družstevního vlastnictví a dále též otázka vzájemných vztahů mezi všelidovým vlastnictvím (průmyslem) a družstevním vlastnictvím (vesnickým hospodářstvím) jsou jedněmi ze základních problémů budování socialistické vesnice a budování socialismu vůbec. Jsou to principiální otázky, vztahující se bezprostředně k sociálně-ekonomickému postavení rolníka a k vzájemnému poměru mezi dělnickou třídou a rolnictvem.

Systém družstevního hospodaření, který převládá v zemědělství, odpovídá charakteru a úrovni výrobních sil za socialismu i stupni, jehož dosáhl vývoj vědomí rolníka. Systém družstevního hospodaření v zemědělství ukazuje své velké přednosti a mocně podporuje rozvoj výrobních sil. Aby bylo možno rychle rozvíjet socialistické vesnické hospodářství, je třeba v maximální míře mobilizovat a využívat skryté síly a možnosti systému družstevního hospodaření.

Avšak to rozhodně neznamená, že systém družstevního hospodaření v zemědělství je za socialismu definitivní a neměnný. I družstevní vlastnictví se vyvíjí a podléhá změnám. Spolu s tím, jak se upevňují materiálně-technické základy vesnického hospodářství a jak stoupá kulturní úroveň a stupeň ideového uvědomění rolnictva, je nutno družstevní vlastnictví rozvíjet a dále zdokonalovat.

Spolu s tím je třeba správně řešit problém vzájemných vztahů mezi všelidovým vlastnictvím a družstevním vlastnictvím a spojení mezi průmyslem a zemědělstvím. Přitom je nejdůležitější, aby obě formy vlastnictví byly organicky spojovány tak, aby bylo posilováno přímé výrobní spojení mezi průmyslem a zemědělstvím a aby se neustále zvyšovala vůdčí úloha všelidového vlastnictví vzhledem k vlastnictví družstevnímu.

Za tím účelem je třeba upevňovat státní podniky bezprostředně sloužící vesnickému hospodářství, jako zemědělské strojní stanice, zavodňovací správy, šlechtící stanice a úpravní semen, chovatelské stanice a veterinární protiepidemická střediska; tyto podniky se musí aktivně podílet na zemědělské výrobě družstevního hospodářství. Takovéto státní podniky je třeba po

materiálně-technické stránce vybavit vším potřebným a vzorně je spravovat tak, aby se jejich úloha při rozvoji zemědělského družstevního hospodářství neustále zvyšovala. Neustálým rozšiřováním a posilováním takovýchto státních podniků v závislosti na postupujícím rozvoji průmyslu je třeba dosáhnout toho, aby moderní materiálně-technické prostředky, spadající do všelidového vlastnictví, postupem času nabyly v zemědělské výrobě převážujícího podílu.

Jen při takovém těsném spojování formy všelidového a družstevního vlastnictví lze posilovat politický a ideologický vliv dělnické třídy na rolnictvo, jen tak je možno ve vesnickém hospodářství ještě lépe šířit průmyslovou strojní techniku, pokrokové podnikové řízení a kulturu výroby, jen tak lze efektivně uplatňovat podporu města vesnici. Jen tímto způsobem lze upevňovat a rozvíjet družstevní vlastnictví, ještě více je přibližovat k všelidovému vlastnictví, hladce uskutečňovat proces postupné přeměny družstevního vlastnictví ve všelidové vlastnictví a urychlovat jej. Toto je cesta ke zvýšení vedoucí úlohy dělnické třídy a k dalšímu posílení svazku dělníků a rolníků; je to cesta k urychlení výstavby socialismu a komunismu.

Kdybychom šli ve směru oslabování vedoucí úlohy všelidového vlastnictví vůči družstevnímu vlastnictví a oddělování obou forem vlastnictví, oslabil by se politickoideologický vliv dělnické třídy na rolnictvo, nebylo by možno úspěšně rozšiřovat ve vesnickém hospodářství průmyslovou strojovou techniku, pokrokové řízení a kulturu výroby, brzdila by se podpora města vesnici. V důsledku toho by nebylo možno upevňovat a rozvíjet systém socialistického hospodaření na vesnici a nebylo by ani možno hladce uskutečnit postupnou přeměnu družstevního vlastnictví ve vlastnictví všelidové. Byla by to konec konců cesta ke snížení vedoucí úlohy dělnické třídy a k oslabení svazku dělníků a rolníků, cesta, na níž by vyvstaly obtíže při budování socialismu a komunismu.

Na druhé straně se též nesmí provádět ukvapená přeměna družstevního vlastnictví ve všelidové bez uvážení reálných podmínek a možností. Za podmínek, kdy materiálně-technická základna vesnického hospodářství je slabá, kdy zůstávají velké roz-

díly mezi prací v průmyslu a prací v zemědělství a kdy úroveň ideového uvědomění a kulturní úroveň rolníků zaostává za úrovní dělnické třídy, by přeměna družstevního vlastnictví ve vlastnictví všelidové měla za následek spíše zdržení rozvoje socialistické vesnice a budování socialismu vůbec.

Bezpodmínečně musíme neustále zvyšovat vedoucí úlohu všelidového vlastnictví vzhledem k družstevnímu vlastnictví, organicky spojovat obě formy vlastnictví, a tak upevňovat a rozvíjet systém socialistického hospodaření na vesnici a ještě více sbližovat družstevní vlastnictví s všelidovým vlastnictvím. Tak je třeba vytvářet reálné podmínky a možnosti k tomu, aby družstevní vlastnictví postupně přerůstalo ve vlastnictví všelidové.

II. ZÁKLADNÍ ÚKOLY BUDOVÁNÍ SOCIALISTICKÉ VESNICE

Při řešení otázky vesnice se naše strana vždy pevně přidržovala principů marxismu-leninismu a tvůrčím způsobem je aplikovala na realitu naší země. V souladu s prováděním združstevnění zemědělství jsme energicky rozvíjeli technickou, kulturní a ideologickou revoluci, zvyšovali podporu vesnici a zdokonalovali vedení a řízení vesnického hospodářství, a tak jsme již dosáhli velkých úspěchů při budování socialistické vesnice.

Zemědělská výroba v naší zemi rychlým tempem a soustavně rostla. Naše družstevní zemědělské statky se politicky i ekonomicky dále upevnily. Materiální a kulturní úroveň života rolníků se rychle zvyšuje a stále více se zvyšuje i jejich politické a pracovní nadšení. Obraz vesnice se změnil a dochází k postupnému zmenšování rozdílu mezi městem a vesnicí.

Život jasně potvrzuje přednosti našeho socialistického systému vesnického hospodaření a správnost politiky naší strany vůči vesnici.

Dnes stojíme před obrovským úkolem, jenž spočívá v tom, abychom vesnické hospodářství pozvedli na ještě vyšší úroveň a ještě skvěleji vybudovali naši socialistickou vesnici.

Nadále důsledně uplatňující politiku naší strany v otázce vesnice musíme upevnit a rozvinout úspěchy, jichž jsme doposud na vesnici dosáhli, dát všestranný průchod uplatnění předností socialistického systému hospodaření na vesnici a ještě rychleji pokračovat v budování socialistické vesnice a socialismu vůbec.

1. Technická revoluce na vesnici

Technická revoluce na vesnici je důležitým revolučním úkolem, který spočívá v tom, aby vesnické hospodářství bylo vybaveno moderními stroji a technikou, aby širokým uplatňováním poznatků zemědělské vědy byly na nejvyšší míru rozvinuty výrobní síly v zemědělství, aby rolníkům byl zajištěn život v dostatku a aby byli osvobozeni od úmorné práce.

Naše strana přistoupila k provádění technické revoluce již v průběhu združstevňování vesnice. Jako základní úkoly technické revoluce na vesnici jsme si stanovili irigaci, mechanizaci, elektrifikaci a chemizaci a soustředili jsme v těchto směrech velké úsilí.

Irigace zaujímá v technické revoluci na vesnici velmi významné místo. Na rozdíl od průmyslu závisí zemědělství do značné míry na přírodních a geografických podmínkách, zejména na počasí. Úkolem komunistů je na základě ovládnutí a přetvoření přírody vytvořit pevnou výrobní základnu, jež by nebyla ohrožována výkyvy počasí nebo jinými náhodnými faktory, a zajistit lidu stabilní a bezpečné životní podmínky. Zavedení irigace je základní zárukou toho, aby byly překonány ztráty způsobované záplavami a suchem, a aby tak byly zajištěny vysoké a zaručené sklizně a neustálý růst zemědělské výroby.

Ve vesnickém hospodářství v naší zemi, kde značný podíl zaujímá zemědělská práce na zavodňovaných rýžovištích a kde skoro každoročně dochází k značným škodám způsobovaným záplavami a suchem, má irigace mimořádně důležitý význam.

Naše strana věnovala své síly irigaci již neprospěšně po osvobození a zejména v souladu s uskutečňováním združstevnění v zemědělství energicky rozvíjela práci na zavodňovacích stavbách, zalesňování a na regulaci vodních toků celostátním a všelidovým hnutím. V irigaci jsme již základní věci vyřešili a vytvořili jsme si spolehlivou zemědělskou výrobní základnu, která nezná hladových let.

Naším budoucím úkolem je ještě více upevňovat a rozšiřovat úspěchy dosažené v irigaci tak, abychom vždycky dosahovali vysokých sklizní, byť byly záplavy nebo sucha sebevětší. Problém, který je třeba v tomto směru především vyřešit, je nutnost rozšíření plochy obdělávaných rýžovišť na 700.000 čongbo během příštích 2–3 let, aby byla zvýšena výroba rýže a stoupl celkový objem sklizně obilovin.

Je nutno urychleně dokončit velké irigační stavby, které jsou dnes rozestavěny a vybudovat ještě větší počet nových zavodňovacích děl. Existující zavodňovací zařízení je třeba lépe vybavit a zdokonalit, aby jich bylo efektivněji využíváno. Je třeba nadále energicky rozvíjet práci na zalesňování a regulaci řek, zejména úpravu středních a drobných toků.

Aby byla zvýšena produktivita práce v zemědělství a aby rolníkům byla usnadněna jejich práce, je třeba bezpodmínečně zavádět mechanizaci.

Osvobození rolníků, pracujících po tisíciletí s primitivními zemědělskými nástroji a snášejších všemožné útrapy, od úmorné dřiny je čestným historickým úkolem, který byl svěřen nám, komunistům. Energicky uplatňující mechanizaci ve vesnickém hospodářství a rychle zvyšující produktivitu práce v zemědělství musíme zároveň dosahovat toho, aby zatížení rolníků těžkou prací se zmenšovalo a aby měli dostatek času nejen k odpočinku, ale i k učení a kulturnímu vyžití.

Dnes je naše země v etapě všestranného zavádění mechanizace v zemědělství. Naším úkolem je mechanizovat veškeré zemědělské práce, počínaje orbou a sklizní a výmlatem konče, a dosáhnout komplexní mechanizace vesnického hospodářství. Musíme především soustředit síly na mechanizaci nejmúrnějších a na spotřebu pracovních sil nejnáročnějších prací, jako

jsou orba, pletí a přeprava nákladů, tak abychom tento problém v nejbližších letech vyřešili.

Pro mechanizaci vesnického hospodářství musíme dosáhnout počtu 70–80 tisíc traktorů (v přepočtu na stroje o 15 ks) a 30–35 tisíc automobilů a rozhodujícím způsobem zvýšit i počet jiných zemědělských strojů.

Vesnické hospodářství naší země má celou řadu specifíků, ať už jde o přírodní a geografické podmínky nebo strukturu plodin či systém polních prací. Je třeba v širokém měřítku konstruovat a vyrábět takové nové zemědělské stroje, které by se svými vlastnostmi hodily pro specifické podmínky našeho zemědělství a zároveň je třeba úpravou půdy a zdokonalováním systému polních prací vytvářet příznivější podmínky pro mechanizaci.

Elektrifikace hraje důležitou úlohu při provádění technické i kulturní revoluce na vesnici. Bez elektrifikace vesnice nelze úspěšně zavádět irigaci ani mechanizaci a nelze očekávat, že by byla vybudována kulturnější vesnice.

V naší zemi byla elektřina zavedena již do 93,3% všech venkovských obcí a do 71% všech zemědělských usedlostí.

Směrnice naší strany pro elektrifikaci naší země spočívá v tom, aby byla prováděna současná výstavba velkých vodních i parních elektráren a zároveň výstavba většího počtu středních a drobných elektráren ve všech krajích naší vlasti.

Plníce nadále směrnice naší strany v otázce elektrifikace musíme v nejbližších letech dosáhnout zavedení elektřiny do všech venkovských obcí a do všech zemědělských usedlostí. Ve vesnickém hospodářství musíme elektrické energie efektivně využívat a dosáhnout toho, aby byly elektrifikovány všechny práce vykonávané na jednom místě, jako výmlat, čerpání vody, drčení a řezání krmiv. Musíme dosáhnout zavedení rozhlasu nebo rozhlasu po drátě do každé zemědělské usedlosti a širokého používání různých elektrických spotřebičů.

Chemizace je důležitým prostředkem ke zvýšení výnosů zemědělských plodin na jednotku výměry. Použití chemie ve vesnickém hospodářství umožňuje zlepšit kvalitu půdy, zvýšit její úrodnost, urychlit růst a zrání zemědělských plodin a zneškodňovat škodlivý hmyz a plevely.

V důsledku rychlého rozvoje chemického průmyslu v naší zemi dosáhla spotřeba umělých hnojiv na jeden čongbo obdělávané půdy 300 kg a zlepšilo se ještě více i druhové složení hnojiv. Velmi výrazně se zvýšily i dodávky agrochemikálií na vesnici.

Úkolem chemizace je v dostatečném množství zajistit různá umělá hnojiva, která by svými vlastnostmi odpovídala složení půdy a zemědělským plodinám, běžným v naší zemi a rozhodným způsobem zvýšit dodávky všemožných insekticidů a herbicidů.

Spotřebu umělých hnojiv na jeden čongbo obdělávané půdy je třeba v nejbližších letech zvýšit na 500 kg a perspektivně až na výši jedné tuny a více. Zavedením vědecky podloženého systému hnojení je nutno dosáhnout co nejefektivnějšího využití umělých hnojiv.

Irigace, mechanizace, elektrifikace a chemizace, to jsou čtyři základní součásti technické revoluce na vesnici. Kdybychom se soustřeďovali jen na mechanizaci a elektrifikaci a zanedbávali irigaci a chemizaci, nedokázali bychom neustále zvyšovat výnosy zemědělských plodin. Kdybychom naopak soustřeďovali své úsilí jen na irigaci a chemizaci, ponechávajíc přitom stranou mechanizaci a elektrifikaci, nemohli bychom zvyšovat produktivitu práce a nemohli bychom rolníkům přinést úlevu v jejich těžké práci.

Pořadí při provádění toho či onoho úkolu lze různě určovat v závislosti na stupni rozvoje průmyslu a na konkrétní situaci na vesnici, ale aby byla opravdu solidně vybudována materiálně technická základna socialistického hospodářství na vesnici, je nezbytné, aby byly splněny 4 základní úkoly technické revoluce na vesnici, tj irigace, mechanizace, elektrifikace a chemizace.

Při provádění irigace, mechanizace, elektrifikace a chemizace je třeba v širokém měřítku zavádět výsledky zemědělské vědy a pokrokovou agrotechniku a dále rozvíjet intenzivní způsob hospodaření.

Intenzifikace vesnického hospodářství – to je základní směřování naší strany v zemědělské výrobě. Intenzivní způsob hospodaření v zemědělství, založený na moderní vědě a technice, je nejpokrokovější agronomickou metodou a základem vysokých sklizní v zemědělství.

Je třeba shrnout a dále rozvinout bohaté zkušenosti s intenzivním způsobem zemědělství, kterých jsme již nabyli a radikálně zvýšit výnosy zemědělských plodin na jednotku výměry. Je třeba upravovat půdu a zlepšovat její kvalitu, všude, kde je to možné, zavádět dvojí sklizeň a ještě v širším měřítku uplatňovat meziřádkové a smíšené pěstování několika plodin na jednom poli. Rozvinutím šlechtitelských prací je třeba dosáhnout zkvalitnění semene, je třeba vlastním úsilím rolníků zajišťovat více přírodních hnojiv, všechny práce v zemědělství je třeba provádět včas a kvalitně a pole je třeba obdělávat pečlivě a šetrně.

Na základě provádění technické revoluce na vesnici je třeba neustále zvyšovat zemědělskou výrobu.

Nejdůležitější v zemědělské výrobě je výroba obilovin. Jen vyřešením problému obilí je možno zajistit dostatečné dodávky potravin obyvatelstvu a lze rychle rozvíjet jiná odvětví vesnického hospodářství. Tím, že jsme soustředili své síly na výrobu obilovin, jsme si již zabezpečili soběstačnost v zásobování potravinami.

Bezprostředním úkolem obilnářské výroby je zvýšit výrobu rýže a dále výrazně zvýšit celkové sklizně všech obilovin tak, aby všechen náš lid měl k jídlu rýži a aby byl vybudován pevný základ pro další rozvoj všech ostatních odvětví vesnického hospodářství, především živočišné výroby.

Při přednostním důrazu na výrobu obilovin je třeba rychle rozvíjet i ostatní odvětví vesnického hospodářství, jako je pěstování technických plodin, živočišná výroba, ovocnářství a hedvábnictví.

Provedeme technickou revoluci na vesnici a v nejvyšší míře rozvineme výrobní síly v zemědělství, z naší socialistické vesnice učiníme spolehlivou potravinovou a surovinovou základnu a našim rolníkům zajistíme život v blahobytu. Energicky prosadíme technickou revoluci v zemědělství a usnadníme rolníkům práci, umožníme v hrubých rysech zavedení osmihodinového pracovního dne i na vesnici a v daším vývoji postupně odstraníme rozdíl mezi prací v průmyslu a prací v zemědělství.

2. Kulturní revoluce na vesnici

Kulturní revoluce na vesnici je důležitým revolučním úkolem, jehož smyslem je zvýšit kulturní a technickou úroveň rolníků, vychovat na vesnici technické kádry, změnit starou tvář vesnice, překonat veškeré zaostalé životní způsoby a návyky a vybudovat kulturnější a hygieničtější život.

Základem kulturní revoluce na vesnici je zvýšit úroveň všeobecného vzdělání a úroveň technického vzdělání rolníků. Bez toho by na vesnici nebylo možno provést technickou revoluci ani úspěšně provádět ideovou výchovu rolníků.

V naší zemi je od r. 1956 zavedena povinná základní školní docházka a od roku 1958 povinná středoškolská docházka.

Tak se celé mladé generaci nejen ve městě, ale i na vesnici dostalo všeobecného vzdělání v rámci sedmileté školní docházky. Na venkově byly ve značném rozsahu zavedeny technické školy a četným venkovským dětem a mladým lidem se dostává technického vzdělání.

Otázkou, před níž stojíme dnes, je zajištění všeobecného technického vzdělání mladé generace. V blízké budoucnosti je třeba zavést 9–10 leté povinné technické vzdělání a tak úplně vyřešit tuto otázku.

Na vesnici je třeba nadále energicky rozvíjet výuku pro dospělé a zajistit všem rolníkům všeobecné vzdělání nejméně v rozsahu nižší střední školy a technické vzdělání, potřebné pro práci v zemědělství.

Rychlý rozvoj vesnického hospodářství na základě moderní strojové techniky si vyžaduje ještě vyšší počet vesnických technických kadrů.

V průběhu několika příštích let je třeba zajistit pro každý družstevní zemědělský statek nejméně 5 inženýrů a v každé výrobní skupině umístit 2 techniky nebo inženýry. Za tím účelem je třeba prostřednictvím vysokých a vyšších technických škol z mladých vesničanů ve velkém vychovat techniky a odborníky, jichž je zapotřebí pro všechna zemědělská odvětví. Zároveň s prudkým početním posilováním řad vesnických technických kadrů je třeba neustále zvyšovat jejich kvalitativní složení.

Jedním z důležitých úkolů kulturní revoluce je rozvinutí zdravotnické a hygienické práce na vesnici a další zlepšování podmínek kulturního života rolníků.

Od té doby, co bylo provedeno združstevnění zemědělství, nastaly v kulturním životě našich rolníků obrovské změny. V každé obci byla zřízena zdravotnická stanice a i rolníci, podobně jako dělníci a zaměstnanci, se těší bezplatné zdravotnické péči. Z vesnice mizí rozličné endemické a nakažlivé choroby. V každé venkovské obci si ze společných prostředků zřídili jesle a školky. Na venkově bylo postaveno mnoho kulturně vybavených obytných stavení a zařízení pro kulturní služby obyvatelstvu. Na vesnici se distribuje mnoho rozličných tiskovin a široký okruh rolníků se podílí na masové kulturně umělecké činnosti. Naše vesnice, v minulosti tak bezvýchoďně zaostalá a zanedbaná, se dnes mění v novou, čistou vesnici, plnou energie, vesnici, v níž se dobře žije.

Abychom vybudovali kulturní socialistickou vesnici, k tomu je zapotřebí dalšího úporného boje.

Musíme rozšířit a dokonale vybavit vesnické zdravotnické stanice a dále zlepšit lékařskou službu rolníkům.

Musíme zlepšit pracovní podmínky vesnických žen a dát jim všechny možnosti, aby se mohly plně podílet na práci pro společnost. Je třeba plně zajistit ženám placenou mateřskou dovolenou. Školky a jesle, které již máme, je nutno ještě lépe vybavit a lépe spravovat tak, aby ženám bylo umožněno zcela podle jejich přání věnovat se výrobě a aby dětem přitom byla zajištěna dobrá výchova.

Je třeba dále energicky rozvíjet bytovou výstavbu na vesnici tak, aby všichni rolníci mohli bydlet v krásných, vzhledných, pohodlných a kulturně vybavených bytech. Vesnici je třeba plně vybavit nejrůznějšími zařízeními kulturních služeb a je třeba zajistit rolníkům lepší možnosti pro jejich život.

Na vesnici je třeba dodávat více novin, časopisů a knih, v každé venkovské obci zřídít kulturní místnosti a mezi rolnictvem dále rozvíjet masovou kulturní práci.

Na venkově je třeba zcela odstranit různé zaostalé životní

návyky a zvyklosti a je nutno organizovat život spořádaně a kulturně.

Důsledným provedením kulturní revoluce na vesnici postupně překonáme rozdíly v technické a kulturní úrovni mezi dělníky a rolníky a postupně zvýšíme technickou a kulturní úroveň všech pracujících na úroveň inženýrů a techniků. Dále zmenšíme rozdíl mezi městem a vesnicí pokud jde o podmínky kulturního života, především co se týče školství, zdravotnictví, bytových podmínek a kulturních služeb, a postupně tento rozdíl překonáme.

3. Ideologická revoluce na vesnici

Provést ideologickou revoluci na vesnici znamená překonat u rolníků zbytky starého myšlení a vyzbrojit je pokrokovou ideologií dělnické třídy, ideologií komunismu.

Od té doby, co naše strana přistoupila ke združstevňování zemědělství, energicky rozvíjela mezi rolníky komunistickou výchovu, jejíž hlavní osou byla výchova třídní. V důsledku toho nebývale vzrostla uvědomělost rolníků a došlo k výrazným změnám v jejich ideologickém vědomí.

Naši rolníci jsou dnes pevně semknuti kolem Strany práce a s vynaložením veškeré své energie a schopností bojují za uskutečnění politiky naší strany. Nesmírně si váží svých socialistických vymožeností a jsou naplněni pevným odhodláním je bránit a dále upevňovat a rozvíjet. Mezi rolníky se stále více projevují krásné vlastnosti komunistické morálky, jako je vzájemná pomoc a podpora, láska ke kolektivu a služba společným zájmům. Nejvyšší měrou se rozvíjí pracovní nadšení a iniciativa rolníků. Hnutí brigád čchollima, které je velkou školou komunismu, se rychle šíří a rozvíjí na venkově.

Všechny tyto skutečnosti svědčí o tom, že ideologická revoluce na naší vesnici hluboko proniká do rolnických mas a že jejím prostřednictvím se rolník vychovává a mění v nového člověka. Právě v tom je důležitá záruka všech našich vítězství a úspěchů na vesnici.

Při práci na vesnici je třeba se i nadále pevně držet zásady, že ideologická revoluce musí být na prvním místě, a je třeba energičtěji rozvíjet komunistickou výchovu rolníků.

Základem komunistické výchovy je výchova třídní. Rolníky je třeba vyzbrojit nenávistí k imperialismu a třídám statkářů a kapitalistů a vychovávat je k tomu, aby bojovali proti vykořisťovatelskému zřízení a za obranu a rozvoj socialistického zřízení. Rolníky je třeba dokonale vyzbrojit nezlomným revolučním duchem dělnické třídy, duchem vřelé vlastenecké lásky k rodné zemi a socialistické vlasti a myšlenkami proletářského internacionalismu.

Jednou z nejdůležitějších otázek v komunistické výchově rolníků je překonávání zbytků sobeckého individualismu a povahy drobného vlastníka a vyzbrojování rolníků kolektivistickým myšlením. Sobecký individualismus, který se dosud projevuje u rolníka, je hluboce zakořeněným způsobem myšlení, děděným po staletí z generace na generaci. Je třeba nadále rozvíjet neúprosný boj proti sobeckému individualismu u rolníků a za jejich výchovu v duchu vážnosti k společnému majetku a lásky ke kolektivu a organizaci. Je třeba dosáhnout toho, aby všichni naši rolníci pracovali, učili se a žili v duchu komunistického kolektivismu, jehož zásadou je „jeden za všechny, všichni za jednoho“.

Je důležité, abychom rolníky ještě dokonaleji vyzbrojovali duchem lásky k práci. Je třeba dosáhnout toho, aby rolníci považovali práci za věc radostnou a nejčestnější, aby bezpracný způsob života považovali za hanbu a aby takový způsob života jakožto projev ideologie vykořisťovatelských tříd nenáviděli a odsuzovali. Je třeba dosáhnout toho, aby všichni rolníci v práci projevovali uvědomělé nadšení a obětavost a aby se ještě oddaněji podíleli na společné práci pro kolektiv a společnost.

Rolníky musíme vychovávat v duchu odporu proti starému a touhy po novém, v duchu lásky k zítřkům a musíme je vyzbrojovat revolučním optimismem. Musíme bojovat proti zbytkům rodoých přežitků a rodinnému klikaření mezi rolníky a rovněž proti pasivitě a konservativismu, který se mezi rolníky může v hojně míře projevovat. Musíme dosáhnout toho, aby naši rolníci kráčeli

stále vpřed a pouštěli se do dalších novátorských činů s nadějí a vřelou touhou po lepších zítřcích a s neotřesitelnou důvěrou ve vítězství.

Komunistickou výchovu rolníků je bezpodmínečně nutno provádět v těsném spojení se školením o politice strany a s výchovou zaměřenou na poznání revolučních tradic.

Základní metodou masové výchovy za socialismu je působení na lidi s pomocí kladných vzorů. Naše zkušenost nám ukazuje, že tato metoda je nejúčinnější metodou při výchově mas. Metodou rozšiřování kladných vzorů a upřímné pomoci člověku, metodou neúnavného přesvědčování a blahodárným působením je třeba rolníka vychovat a převychovat v nového člověka.

Komunistická výchova pracujících se musí provádět hlavně prostřednictvím praktické činnosti, skrze kolektivní práci, opřena o jejich pracoviště ve výrobě. Na venkově je třeba dále rozšiřovat a prohlubovat hnutí brigád čchollima, je třeba dále rozvíjet novátorské hnutí rolníků v kolektivní výrobě a ještě úspěšněji vychovávat a převychovávat rolníky v duchu komunistických idejí.

Neustálým zvyšováním politického uvědomění a ideové úrovně rolníků dosáhneme toho, že se všestranně projeví přednosti socialistického hospodaření na vesnici a že se ještě rychleji bude rozvíjet zemědělská výroba a technika i kultura na vesnici. Nadále budeme energicky rozvíjet ideologickou revoluci na vesnici, a tak rolníky vyzbrojíme ideologií dělnické třídy a postupně překonáme rozdíl v úrovni ideologického vědomí mezi dělníky a rolníky.

4. Podpora a pomoc vesnici

Vedení a pomoc dělnické třídy rolnictvu, podpora města vesnici jsou jedněmi ze základních podmínek posilování svazku dělníků a rolníků, zajištění rovnoměrného vývoje průmyslu a zemědělství, aby spolu se socialistickým městem a dělnickými sídlišti byla spolehlivě vybudována i socialistická vesnice a aby byl postupně překonán rozdíl mezi městem a vesnicí.

Naše strana se zaměřila na aktivní podporu vesnice již od doby bezprostředně po osvobození, kdy byla prováděna pozemková reforma. Zejména pak od chvíle, kdy přikročila k združstevňování zemědělství, strana tuto podporu vesnice ve všech oblastech činnosti rozhodným způsobem zvyšovala.

Socialistické združstevnění individuálního rolnického hospodářství v naší zemi bylo úspěšně provedeno za vedení strany a dělnické třídy a za mocné podpory socialistickým státním průmyslem. Díky správnému vedení naší strany, obrovské materiálně-technické pomoci státu, podpoře všeho lidu a díky obětavému úsilí družstevních rolníků, povzbuzovaných touto péčí, se naše družstevní zemědělské statky rychle politicky i hospodářsky upevnily.

Při neustálém posilování politického vedení vesnice naše strana ze všech sil pečovala o to, aby se vesnici dostalo materiální, technické a finanční pomoci.

Materiální a technická pomoc státu vesnici dosahuje obrovských rozměrů. V pětiletém období 1959—1963 bylo z celkového objemu státních investic do výstavby národního hospodářství věnováno 15,8% na rozvoj vesnického hospodářství a vesnické kulturní výstavby. Vedle toho stát poskytl obrovské úvěry družstevním zemědělským statkům, přičemž velká část z nich byla poskytnuta jako nenávratný úvěr. Díky těmto státním investicím na základní výstavbu a finanční pomoci státu byla provedena velká zavodňovací díla, zalesňování a regulace řek, byla urychleně prováděna mechanizace, elektrifikace a chemizace vesnického hospodářství a v širokém měřítku se na vesnici prováděla výstavba kulturních zařízení.

Náš průmysl každoročně vyráběl a dodával vesnici stále větší množství zemědělských strojů, umělých hnojiv, chemických prostředků, stavebních materiálů a různých druhů spotřebního zboží. Poskytli jsme vesnici i rozsáhlou pomoc pracovními silami.

Náš stát provedl četná opatření, aby byly zvýšeny příjmy rolníků a zlepšena jejich životní úroveň, kupříkladu k těmto opatřením patřilo snížení zemědělské naturální daně, zvýšení výkupních cen technických plodin, snížení poplatků za práci zemědělských strojů a za používání zavodňovacích zařízení, jakož

i snížení cen zemědělského nářadí a bezplatný příděl šatstva pro vesnické děti.

Tato podpora vesnice sehrála rozhodující úlohu při rychlém rozvoji vesnického hospodaření, při upevňování družstevních zemědělských statků a při dalším zvyšování hmotné a kulturní úrovně života rolníků.

Obrovské úkoly, které dnes stojí před vesnickým hospodářstvím, i celkové zájmy budování socialismu vyžadují, aby podpora vesnice byla dále posílena. Spolehlivá základna socialistického průmyslu již v dnes existujících podmínkách má možnost poskytnout vesnici ještě větší pomoc a bezesporu to musí učinit.

Je třeba zvýšit státní investice na vesnici a dále posílit materiálně-technickou pomoc. Dalším rychlým rozvíjením těch odvětví průmyslu, která slouží vesnickému hospodářství, je třeba zajistit ještě vyšší dodávky moderních zemědělských strojů, umělých hnojiv, stavebních materiálů atd. na vesnici. Na státní náklad je třeba vyškolit ještě větší počet techniků a odborníků ze všech oborů a vyslat je na vesnici.

Zemědělství je v naší vlasti vysoce intenzifikováno a mechanizace vesnického hospodářství si vyžádá dlouhou dobu. Značnou část pracovní síly na vesnici dosud tvoří staří lidé a ženy. Musíme zvýšit podíl mladých a dospělých mužských pracovních sil a musíme provádět ještě plánovitěji a efektivněji společenskou pomoc vesnici pracovními silami.

Je třeba udělat všechna opatření k tomu, aby byla zvýšena životní úroveň rolníků. Je třeba systematicky snižovat břímě, spočívající na rolnících a zvyšovat jejich příjem. Rolníkům je nutno dodávat v ještě větším množství různé průmyslové zboží a je třeba poskytovat aktivní pomoc i rozvoji školské, kulturní a zdravotnické činnosti na vesnici.

Na vesnici je třeba vysílat ještě více dělníků a demobilizovaných vojáků, trvale tam usazovat rodiny padlých revolucionářů a rodiny těch co padli rukou nepřátel, rozšiřovat soustavně řady jádra a tak ještě více upevnit politicko-ideologické a třídní pozice na vesnici.

Všechny stranické organizace, státní orgány a společenské organizace a jejich funkcionáři musí věnovat práci na vesnici velkou pozornost a musí vesnici poskytovat ještě větší pomoc.

Ještě energičtější pomocí vesnici ve všech oblastech politiky, ekonomiky i kultury zvýšíme vedoucí úlohu dělnické třídy a dále posílíme svazek dělníků a rolníků, zajistíme rovnoměrný rozvoj průmyslu a zemědělství a ještě urychlíme rozvoj celého národního hospodářství, socialistické město i socialistickou vesnici vybudujeme stejně spolehlivě a zajistíme jim ještě větší rozkvět. Neustálým posilováním naší podpory vesnice budeme systematicky snižovat břemeno, které spočívá na našich družstevních zemědělských statcích a na rolnících a v budoucnosti dosáhneme toho, že úsilím státu a celé společnosti i rolníkům podobně jako dělníkům zajistíme všechny potřebné podmínky k výrobě i k životu.

5. Řízení družstevních zemědělských statků státem

Systém a metody státního řízení zemědělského družstevního hospodářství mají rozhodující význam pro zkvalitnění řídicí činnosti v družstevním hospodářství a pro posílení svazků mezi všelidovým vlastnictvím a družstevním vlastnictvím.

Od prvních dnů, kdy přikročila k združstevňování zemědělství, věnovala naše strana velkou pozornost zkvalitňování a posilování státního řízení družstevních zemědělských statků a řídicí systém a metody včas přizpůsobovala měnící se situaci a podmínkám.

Rozšíření ducha a metody Čchongsanri, které znamenaly aplikaci tradičních metod revoluční práce naší strany a linie naší strany vůči masám na realitu budování socialismu, přineslo zvrát v práci všech našich stranických a státních orgánů a vedlo k reorganizaci řídicí práce vůči vesnici tak, aby odpovídala nové situaci družstevní vesnice. Uplatněním metody Čchongsanri naše strana zejména přiměla pracovníky okresních lidových výborů, které tehdy vykonávaly bezprostřední řídicí funkci vůči družstev-

ním zemědělským statkům, aby docházeli přímo na pracoviště a tam posílili práci s lidmi, bezprostředně organizovali veškeré práce na statcích a konkrétně jim pomáhali. To sehrálo velikou úlohu při posilování státního řízení družstevních zemědělských statků.

Avšak rychlé proměny reality naší vesnice si vyžádaly nových, vyšších forem řízení vesnického hospodářství. Zvětšily se rozměry družstevních zemědělských statků, dále se vyvinula zemědělská technika a prudce stoupla materiálně-technická pomoc státu vesnici. Zvýšila se technická a kulturní úroveň i stupeň ideového uvědomění rolníků. Rozsah práce na vesnici se zvětšil a nesmírně stoupla i její náročnost a vesnické hospodářství bylo postaveno před nové obrovské úkoly. Okresní lidový výbor jakožto správní orgán již ztratil možnost plně řídit vesnické hospodářství.

Z toho důvodu naše strana na počátku roku 1962 zřídila okresní správní výbory družstevních zemědělských statků a provinční výbory pro vesnické hospodářství, přičemž ministerstvo zemědělství bylo reorganizováno na Výbor pro zemědělství. Zřízení okresních správních výborů družstevních zemědělských statků a provinčních výborů pro vesnické hospodářství bylo epochálním opatřením, které znamenalo základní reorganizaci systému řízení zemědělství tak, aby odpovídal změněné realitě vesnice, bylo též velice včasným opatřením, jež mělo za cíl vyřešit dozrálé požadavky rozvoje vesnického hospodářství. Bylo to tvůrčí opatření, které spojovalo zásady marxismu-leninismu s realitou naší země.

Nejdůležitější úlohu v novém systému řízení zemědělství, zřízeném v naší zemi, hraje okresní správní výbor družstevních zemědělských statků.

Okresní správní výbor družstevních zemědělských statků jednotně řídí zemědělské techniky a státní podniky, sloužící vesnickému hospodářství, jako jsou zemědělské strojní stanice, dílny na zemědělské nářadí a irigační správy, a přímo na pracovištích řídí a organizuje hospodářskou činnost družstevních statků.

Správní výbor je odborným orgánem pro řízení zemědělství, který spojuje funkci bezprostředního řízení družstevních země-

dělských statků a funkci bezprostředního zajišťování materiálně-technické pomoci státu družstevnímu hospodářství.

Okresní správní výbor družstevních zemědělských statků má obrovské přednosti.

Správní výbor neřídí vesnické hospodářství administrativními metodami, jako tomu bylo dříve, nýbrž podnikovými metodami, což mu umožňuje provádět řízení efektivněji a zejména posilovat technické řízení zemědělské výroby. V důsledku zřízení správních výborů se zlepšilo nejen hospodaření a správa jednotlivých družstevních zemědělských statků, nýbrž se posílilo i spojení mezi družstevními zemědělskými statky v rámci okresu.

Správní výbor organicky spojuje všelidové vlastnictví a družstevní vlastnictví a posiluje výrobní svazky mezi průmyslem a zemědělstvím. Zřízením správních výborů se umožnilo ještě rozsáhlejší a hlubší pronikání všelidového vlastnictví do družstevního vlastnictví a byl více posílen vliv dělnické třídy na rolnictvo ve všech oblastech, jak v technické, tak i v kulturní a ideologické. Zřízení správních výborů umožnilo posílit materiálně-technickou pomoc socialistického státního průmyslu zemědělskému družstevnímu hospodářství a družstevním statkům umožnilo tuto pomoc ještě efektivněji využívat. To vše přispívá k zvýšení vedoucí úlohy dělnické třídy, k dalšímu posílení svazku mezi dělnictvem a rolnictvem, k zvýšení řídicí úlohy všelidového vlastnictví a k neustálému přibližování družstevního vlastnictví k vlastnictví všelidovému.

Náš úkol spočívá v tom, abychom opírajíce se o přednosti správních výborů zaručili vesnickému hospodářství dokonalé řízení a družstevním statkům zajistili efektivnější pomoc.

Důležité je především to, aby metody práce pracovníků správních výborů byly rozhodujícím způsobem zkvalitněny. Pracovníci správních výborů musí se zcela oprostít od starých administrativních pracovních metod a řídit družstevní zemědělské statky bezpodmínečně podnikovou metodou tak, jak to odpovídá vlastnímu poslání správních výborů. Musí bezprostředně organizovat veškerou hospodářskou činnost družstevních statků a musí této činnosti být konkrétně nápomocni, ať už jde o organizaci výroby, využívání půdy, zemědělských strojů a zavlažovacích za-

řízení, technický rozvoj, zajišťování materiálu nebo o rozmístění a organizaci pracovní síly, rozdělování výrobků a finanční správu.

Při podnikovém řízení je nejdůležitější věcí technické řízení výroby. Zemědělská výroba stejně jako průmyslová výroba má svůj technologický proces. Úloha techniky ve vesnickém hospodářství se dále zvyšuje a výrobní proces se po technické stránce dále komplikuje. Bez techniky dnes nelze obdělávat půdu a bez znalosti techniky nelze řídit zemědělství. Správní výbory musí zvyšováním technické úrovně svých pracovníků a správnou mobilizací techniků rozhodným způsobem posilovat technické řízení vesnického hospodářství a dále prosazovat technickou revoluci na vesnici.

Základem každé práce je práce s lidmi. Výroba je bojem lidí za podmanění přírody a pánem v tomto boji je člověk. Pánem v zemědělství je rolník. Nebudeme-li mobilizovat tvůrčí síly a schopnosti rolníků, nebudeme moci rozvíjet vesnické hospodářství. Bez práce s rolníky nelze dostatečně pochopit vesnickou skutečnost a nelze správně řídit vesnické hospodářství. Pracovníci správních výborů se musí pevně opírat o metody Čchong-sanri, docházet stále na pracoviště, stavět práci s lidmi na přední místo a hluboce chápat skutečnost; na tomto základě pak musí plně zajišťovat podnikové řízení družstevních zemědělských statků.

Správní výbory musí věnovat velkou pozornost efektivnímu poskytování materiálně technické pomoci státu vesnickému hospodářství. Všechny materiální a technické prostředky a materiály státu, které slouží zemědělské výrobě, buď podléhají bezprostřední kontrole správních výborů nebo jdou na vesnici prostřednictvím správních výborů. To, zda materiálně technická pomoc státu vesnickému hospodářství bude prováděna efektivně nebo ne, rozhodujícím způsobem závisí na tom, jaká bude činnost správních výborů.

Správní výbor musí konkrétně i souhrnně postihovat skutečnou situaci vesnického hospodářství v okrese a v souladu s ní zajišťovat co nejracionalnější využívání zavodňovacích zařízení, zemědělských strojů, umělých hnojiv a dalších zařízení a materiálu. Správní výbor musí jednotně koordinovat státní podniky a

státní technické prostředky a materiály, které má pod svou kontrolou a správně s nimi nakládat tak, aby ještě lépe sloužily vesnickému hospodářství a aby družstevním zemědělským statkům poskytovaly ještě větší pomoc.

Správní výbory tak musí ze všech družstevních zemědělských statků ve svých okresech učinit vysoce rentabilní socialistická hospodářství, postavená na pevný materiálně-technický základ a všestranně rozvinutá.

Spolu s úlohou okresních správních výborů je nutno zvýšit i úlohu a funkci provinčních výborů pro vesnické hospodářství a ústředního Výboru pro zemědělství.

Provinční výbor pro vesnické hospodářství má za úkol bezprostředně řídit okresní správní výbory družstevních zemědělských statků a státní zemědělské a živočišné statky a být jim nápomocen; musí přitom všestranně řídit rozvoj vesnického hospodářství v provincii. Provinční výbor pro vesnické hospodářství musí zejména plně zajišťovat okresům agrotechnické potřeby, jako zemědělské stroje, hnojiva a agrochemikálie, a musí věnovat velkou pozornost též otázkám technického řízení, k nimž patří rozmísťování kultur, volba semene, stanovení systémů hnojení atd.

Ústřední Výbor pro zemědělství při celkovém řízení vesnického hospodářství musí soustřeďovat pozornost hlavně na studium směrů rozvoje zemědělské techniky a otázkám, souvisejícím s perspektivním rozvojem vesnického hospodářství. Ústřední Výbor pro zemědělství musí bezprostředně organizovat a řídit vědecké bádání a výchovu kádrů v oboru zemědělství a velké akce na přetváření přírody, musí dbát o to, aby tyto činnosti byly vykonávány úspěšněji.

Náš systém státního řízení vesnického hospodářství je systémem, jehož přednosti spočívají v tom, že ještě více přibližuje správu a řízení zemědělství k úrovni, jíž dosahuje pokrokový způsob řízení v průmyslu, že organicky spojuje všelidové vlastnictví a družstevní vlastnictví a že správně kombinuje řešení bezprostředních a perspektivních otázek rozvoje vesnického hospodářství.

Až všechny naše řídicí orgány pro zemědělství a zejména okresní správní výbory družstevních zemědělských statků plně uplatní své funkce, zaznamená rozvoj socialistického hospodářství na vesnici naší země nebývale rychlý pokrok.

III. ÚLOHA A ÚKOLY OKRESU PŘI BUDOVÁNÍ SOCIALISTICKÉ VESNICE

Práce na vesnici je jednou z nejnáročnějších a nejobtížnějších prací při budování socialismu. Náročnost a obtížnost práce na vesnici souvisí s technickou, kulturní a ideologickou zaostalostí vesnice, se složitostí struktury rolnictva, s přírodní a sezónní omezeností vesnického hospodářství a hlavně s rozptýleností vesnice.

Objektem práce na vesnici jsou venkovské obce, rozptýlené ve všech krajích po celém státě, pracoviště, která se prostírají na širokých plochách, rolníci, kteří pracují a žijí v mnoha drobných kolektivech. V důsledku toho, že vesnické hospodářství bylo združstevněno, byla rozptýlenost vesnice velmi značně omezena, ale přesto stále ještě existuje jako závažná zvláštnost, již se vesnice odlišuje od měst a dělnických sídlišť, zvláštnost, již se zemědělství odlišuje od průmyslu; tento stav bude nadále existovat i v budoucnu. Při jakékoli práci na vesnici je třeba k této zvláštnosti přihlížet a přizpůsobovat jí organizační a výkonnou činnost.

Závažnou otázkou při řízení územně tak rozptýleného objektu, jako je vesnice, je nutnost v každém kraji stanovit určité obvody, jakožto jednotky pod jednotným řízením a na základě těchto jednotek jako opěrných bodů pak provádět bezprostřední řízení všech složek v rámci příslušného obvodu. Takové jednotky musí mít přiměřenou velikost, přičemž v jejich obvodu nesmí docházet k velkým rozdílům přírodních, geografických a jiných podmínek. Takovéto opěrné body musí být v zásadě vybaveny kádry a řídicími orgány, materiálně-technickými a kulturními

prostředky, schopnými jednotně a komplexně řídit veškeré práce v daných jednotkách.

V naší vlasti je okres územní jednotkou, opěrným bodem, z níž se bezprostředně, jednotně a komplexně řídí práce na vesnici i veškerá práce na příslušném území vůbec. Naše okresy se za takové jednotky nabízejí jako nejvhodnější, jak po stránce svých rozměrů, tak po stránce své základní vybavenosti kádry a řídicími orgány, materiálně-technickými a kulturními prostředky.

V socialistické výstavbě v naší zemi zaujímá okres vpravdě význačné postavení a hraje obrovskou úlohu.

Okres je jednotkou stranického a správního vedení, která bezprostředně řídí vesnici a dělnická sídliště. Veškerá politika strany a vlády se až na vesnice a do dělnických sídlišť dostává prostřednictvím okresů. Okresní orgány a jejich pracovníci docházejí do vesnic a dělnických sídlišť, jsou tam v přímém styku s pracujícími a přímo na místě organizují a vykonávají veškerou práci.

Okres je komplexní jednotkou hospodářského a kulturního rozvoje oblasti. Místní průmysl je rozvíjen v rámci jednotky, již je okres, a též rozvoj vesnického hospodářství je bezprostředně řízen z okresu. Výstavba okresních měst i venkovských obcí se provádí v rámci okresu jakožto jednotky a podobně zásobovací, školská, kulturní a zdravotnická činnost v příslušném kraji je rozvíjena v rámci okresu.

Okres je opěrným bodem, na němž se v oblasti politiky, hospodářství i kultury realizuje spojení města s vesnicí. Prostřednictvím okresu se rolníci seznamují s politikou strany, prostřednictvím okresů navazují výrobní a hospodářské spojení s dělnickou třídou a poznávají kulturu a životní návyky města.

Obrovská úloha okresu v socialistickém budování vůbec mluví pro to, že i v rozvoji socialistické vesnice hraje okres velmi důležitou úlohu.

Okres je opěrným bodem, odkud se působí na urychlené provádění technické, kulturní a ideologické revoluce na vesnici, je opěrným bodem spojujícím město a vesnici a realizujícím podporu města vesnici po stránce politické, hospodářské i kulturní.

Vycházejíc z konkrétní reality naší země, definovala naše strana takto postavení a úlohu okresu a v tomto smyslu neustále zkvalitňovala a posilovala činnost okresního článku.

Strana dokonale vybavila okresní výbory strany a ostatní okresní orgány schopnými kádry a věnovala každodenní péči a pomoc zvyšování jejich úlohy a funkce. V okresech byly ustaveny správní výbory družstevních zemědělských statků a správní výbory místního průmyslu, byly tam vybudovány podniky místního průmyslu a četná zařízení kulturních služeb jako školy, nemocnice a zdravotnická střediska, knihovny a kina.

Zejména společná konference stranických a hospodářských pracovníků v Čhangsongu, která se sešla roku 1962, shrnutím pracovních výsledků a zkušeností okresu Čchangsong a jasným vytyčením úkolů, před nimiž okresy stojí, umožnila povznést práci v okresním článku na nový, vyšší stupeň.

Směrnice naší strany o dokonalém vybavení okresního článku a o zvýšení jeho úlohy přináší skvělé výsledky ve všech oblastech budování socialismu.

Naším úkolem je dále zkvalitnit a posílit práci na úrovni okresu, aby mohlo být zvýšeno tempo rozvoje socialistické vesnice a všeobecného rozvoje oblastí po stránce politické, hospodářské a kulturní.

Vedle posilování řídicí úlohy okresních správních výborů družstevních zemědělských statků vůči vesnickému hospodářství je nutno dále zvyšovat úlohu okresu ve všech oblastech budování socialistické vesnice.

1. Úloha místního průmyslu v okrese

Díky tomu, že politika naší strany, jejímž smyslem je v oblasti výroby spotřebního zboží pro obyvatelstvo rozvíjet zároveň velký ústředně řízený průmysl i střední a drobný místní průmysl, byla úspěšně prosazována v praxi, místní průmysl se v naší zemi rychle rozvinul. V každém městě či okrese bylo v průměru vybudováno asi deset podniků místního průmyslu, jako např. textilní

a trikotážní dílny, výroby sojové omáčky, výroby nábytku atd., které zajišťují výrobu různých spotřebních předmětů.

Budování průmyslu v širokém měřítku ve venkovských oblastech znamená další přibližování průmyslu zemědělství. To má velký význam pro posílení svazků mezi průmyslem a zemědělstvím, pro urychlené budování socialismu na vesnici a pro překonávání rozdílu mezi městem a vesnicí.

Podniky místního průmyslu, vybudované v okresech naší země si kladou za základní cíl využívat k výrobě spotřebního zboží hlavně místních surovin. Podniky místního průmyslu přispívají závažným dílem k uspokojování potřeb pracujících tím, že jimi vyrobené různé spotřební zboží dodávají do vesnic ve svém okrese a zároveň i do měst. Podniky místního průmyslu včas vykupují od rolníků zemědělské produkty a produkty jejich vedlejší výroby, které dále zpracovávají, a tak přispívají k zvýšení příjmů rolníka a k větší podpoře zemědělské výroby a vedlejších výrobních odvětví na vesnici. Podniky místního průmyslu hrají velkou roli při propagování pokrokových způsobů podnikového řízení a výrobní kultury a techniky na vesnici při politickém a ideologickém působení dělnické třídy na rolníky.

Opírajíce se o již vybudované základy je třeba ve všech okresech pozvednout místní průmysl na vyšší stupeň.

Podniky místního průmyslu se musí více soustředit na to, aby v širokém měřítku využívaly a zpracovávaly suroviny z místních zdrojů a zejména aby zpracovávaly zemědělské a další produkty, vyráběné rolníky. Všechny podniky místního průmyslu se musí stát základnou, z níž se šíří nová technika ve vesnickém hospodářství a dalších odvětvích v okrese a musí se stát příkladem vysoké kultury výroby a pokrokového podnikového řízení. Podniky místního průmyslu musí vyrábět ještě více kvalitního a rozmanitého zboží a dodávat je na vesnici i do ostatních krajů.

Takovým způsobem se musí dále zvýšit úloha místního průmyslu při zvyšování životní úrovně rolníků, urychlování rozvoje zemědělské výroby a vedlejších výrobních odvětví na vesnici a při posilování svazků mezi průmyslem a zemědělstvím.

V naší zemi jsou v krajích široce rozmístěny i centrálně řízené velké průmyslové podniky. Skoro v každém okrese máme je-

den, dva i více centrálně řízených průmyslových podniků. To je mocná síla rozvoje venkova a po mnoha stránkách je to výhodné i pro rozvoj samotného průmyslu.

Centrálně řízené průmyslové podniky, které se nacházejí v příslušném kraji, musí aktivně pomáhat družstevním zemědělským statkům ve svém okolí po stránce materiálně-technické i politicko-ideologické. Družstevní zemědělské statky zas musí dělníkům a technikům z těchto závodů v plném rozsahu zajišťovat zeleninu, produkty živočišné výroby a další potraviny. Okres musí svou řídicí práci uskutečňovat tak, aby byly vytvářeny těsné svazky mezi centrálně řízenými průmyslovými podniky a družstevními zemědělskými statky v okrese a aby se posilovala jejich vzájemná pomoc.

2. Okres jako zásobovací základna vesnice

Jednou z důležitých otázek rozvoje socialistické vesnice a zvyšování tempa budování socialismu je posilování ekonomických a obchodních svazků mezi městem a vesnicí. Jen posilováním ekonomických svazků mezi městem a vesnicí lze zajistit hladké dodávky průmyslového zboží na vesnici a tak zvyšování životní úrovně rolníků, jen tak lze zvyšovat poptávku vesnice po průmyslovém zboží, urychlovat realizaci zboží a tak dále podněcovat rozvoj průmyslu. Jen posilováním těchto svazků lze také zajišťovat včasný výkup zemědělských produktů a tím potraviny pro obyvatele měst a suroviny pro průmysl, jen tak lze zvyšovat příjmy rolníků a dále urychlovat rozvoj vesnického hospodářství.

Okres je opěrným bodem, který vytváří ekonomické svazky mezi městem a vesnicí a zásobovací základnou vesnice. Výrobky, které produkuje vesnice, jsou dodávány do měst prostřednictvím okresů a průmyslové výrobky, vyráběné ve městě, jsou na vesnici dodávány opět prostřednictvím okresů. Kdyby okres dobře nesplňoval svou úlohu zásobovací základny, nebylo by možno plně zajistit ekonomické svazky mezi městem a vesnicí,

což by se ve svých důsledcích stalo velkou překážkou při zvyšování životní úrovně dělníků a rolníků a při rozvoji průmyslu i zemědělství.

Čím dále postupuje budování socialismu, tím těsnější jsou ekonomické svazky mezi městem a vesnicí a v důsledku toho musí stoupat i úloha a rozšiřovat se funkce okresu jakožto opěrného bodu, který tyto svazky vytváří.

Čím dále se rozvíjí vesnické hospodářství a čím dále stoupají příjmy rolníků, tím více rolníci žádají kvalitnější a rozmanitější průmyslové zboží. V okresech je třeba dosáhnout toho, aby jejich vlastní dodavatelské základny byly posíleny, aby obchodní síť na vesnici byla racionálně rozložena a distribuce dobře prováděna tak, aby rolníkům bylo včas a v plném rozsahu dodáváno průmyslové zboží. Obchodní orgány okresů musí aktivně ovlivňovat výrobu tak, aby průmyslové podniky vyráběly své výrobky kvalitněji a ve větším množství v souladu s poptávkou vesnice.

Na druhé straně čím více roste zemědělská výroba a čím všestranněji se rozvíjí vesnické hospodářství, tím rychleji stoupá zbožní výroba na vesnici. V okresech je třeba dosáhnout toho, aby posilováním jejich vlastních výkupních základen, racionální organizací výkupu a tudíž včasným vykupováním produktů zbožní výroby na vesnici přispívaly ke zvýšení příjmů rolníka, k zvyšování jeho zainteresovanosti na výrobě a zároveň i k plnému zajišťování dodávek potravin a zemědělských surovin obyvatelům měst a pracujícím v průmyslu.

Obchod za socialismu je ve své podstatě zajišťováním dodávek pro lid. Obchod na vesnici je zajišťováním dodávek pro rolníky. Pracovníci okresních obchodních a výkupních orgánů musí při své práci důsledně vycházet ze stanoviska, že jejich posláním je sloužit rolníkům.

Okresy musí věnovat mimořádnou pozornost zajišťování dodávek zboží na vesnici i zkvalitňování služeb rolníkům. Každou venkovskou obec je třeba vybavit nejen obchody, což je samozřejmostí, ale i různými zařízeními služeb jako jsou holičství, lázně, prádelny, krejčovské a nábytkářské dílny, ubytovny a podobně, řádně je spravovat, a tak plně uspokojovat všechny životní potřeby rolníků.

Tak musíme učinit z našich venkovských obcí nejen spolehlivé buňky zemědělské výroby, nýbrž i dokonalá střediska zásobování a služeb pro rolníky.

3. Okres jakožto opěrný bod kulturní revoluce na vesnici

Okresy mocně působí na rozvoj socialistické vesnice i jako opěrné body kulturní revoluce na vesnici.

V okresních městech jsou soustředěna různá zařízení kulturních služeb, jako školy, nemocnice, kina, knihkupectví, knihovny apod., jež slouží obyvatelům okresního města i vesničanům v obvodu okresu. Z okresního článku jsou bezprostředně řízeny vesnické školy a zdravotnická střediska a je odtud rovněž přímo řízena celková kulturní a hygienická činnost na vesnici v rámci okresu. Stranické a spravně technické kádry z vesnice se většinou školí též v okresních školských institucích. Výstavba obytných domů a zařízení kulturních služeb na vesnici se provádí vesnickými stavebními četami, které spadají pod okres.

Aby mohlo být zvýšeno tempo budování kulturní socialistické vesnice, musí být všemožně posílena úloha okresů, jakožto opěrných bodů kulturní revoluce na vesnici.

Okresy musí zajistit, aby vesnické školy byly dobře vybaveny a aby kvalita výchovy byla zvýšena tak, že z vesnických dětí a mladých lidí budou vyrůstat schopní budovatelé socialismu a komunismu, vospělí po stránce rozumové, mravní i tělesné. Okresy musí zejména energicky rozvíjet přípravné práce k zavedení povinného technického vzdělání, aby bylo možno vesnickým dětem a mladým lidem v rámci okresu poskytnout technické vzdělání. Okresy musí prostřednictvím svých vlastních vyšších technických škol a dalších školských institucí vyškolovat ještě více vesnických kádrů.

Okresy musí dosáhnout toho, aby dobrou vybaveností okresních nemocnic a vesnických zdravotnických středisek a rozšiřováním zdravotnické sítě na venkově byla dále zkvalitňována zdra-

votnická a hygienická činnost na vesnici. Je třeba posílit řídicí úlohu a pomoc okresů celkové kulturní práci na vesnici.

Okresní města jsou základnami pro šíření pokrokové kultury a životních způsobů města na vesnici. Okresní města je třeba vybudovat útulně podle všech požadavků estetických, kulturních a hygienických, aby se tak stala příkladem pro vesnice. Okresní města se musí ve všech oblastech života stát vesnicím vzorem, musí jim ukazovat příklad nového socialistického způsobu života.

Okresy musí mobilizovat síly vesnických stavebních čet a energicky rozvíjet výstavbu okresních měst i vesnic v rámci okresu. Vesnické stavební čety musí s vědomím odpovědnosti provádět výstavbu obytných domů a zařízení kulturních služeb ve venkovských obcích v rámci okresu.

Až budou okresy veškerou tuto činnost plně zajišťovat, zvýší se ještě mnohem více tempo kulturní revoluce na vesnici.

4. Řízení práce na vesnici okresními výbory strany

Okresní výbor strany je v naší straně nejnižším řídicím orgánem, je štábem činnosti na úrovni okresu. Okresní výbor strany bezprostředně řídí všechny stranické organizace v okrese a spojuje ve svých rukou jednotné řízení veškeré činnosti v okrese.

Řízení vesnické práce náleží v práci okresního výboru strany nejdůležitější místo. Hlavním objektem činnosti okresního výboru strany je vesnice. Okresní výbor strany bezprostředně řídí všechny stranické organizace na vesnici ve svém okrese a po stranické linii řídí veškerou ekonomickou a kulturní činnost na vesnici. I všechny ostatní činnosti, které jsou řízeny okresním výborem strany, bezprostředně souvisejí s prací na vesnici.

Kdybychom neposilovali řídicí úlohu okresních výborů strany vůči práci na vesnici, nemohli bychom zvýšit úlohu okresů při budování socialistické vesnice a nemohli bychom tudíž zajistit rychlý rozvoj vesnice. Neustálé zkvalitňování a posilování úlohy okresních výborů strany při řízení práce na vesnici za účelem

zvyšování tempa budování socialismu na vesnici je jedním z nejdůležitějších úkolů, před nimiž stojíme.

Za prvé musí okresní výbor strany dobře plnit úlohu kormidelníka při rozvíjení vesnického hospodářství a při kulturní výstavbě na vesnici.

Zemědělská výroba a technika, výstavba na vesnici, kulturní činnost na vesnici a další podobné práce jsou bezprostředně organizovány a prováděny okresním správním výborem družstevních zemědělských statků, okresním lidovým výborem a dalšími správními a hospodářskými orgány v okrese. Okresní výbor strany neprovádí bezprostředně ekonomickou a kulturní činnost, nýbrž řídí a kontroluje činnost po stranické linii.

Okresní výbor strany musí vytyčovat směr a ukazovat metody k tomu, aby správní a hospodářské orgány v okrese správně prováděly ekonomickou a kulturní činnost na vesnici, neochvějně vycházejíce z politiky strany. Zároveň musí okresní výbor strany pravidelně prověřovat a kontrolovat skutečný stav provádění činnosti správních a hospodářských orgánů a včas napravovat nedostatky.

Když okresní výbor strany řídí hospodářskou a kulturní činnost na vesnici, je obzvláště důležité, aby dovedl správně stanovit pořadí jednotlivých prací a soustředit síly na tu činnost, která je v daném období hlavní a zároveň uskutečňovat celkové, komplexní řízení všech prací. Vesnická práce je ještě komplikovanější a rozmanitější než práce v jiných odvětvích. Okresní výbor strany musí bezpodmínečně soustřeďovat ve svých rukou jednotné řízení veškeré hospodářské a kulturní činnosti na vesnici a přitom koncentrovat síly na postupné řešení jednotlivých otázek, počínaje nejdůležitějšími a nejnaléhavějšími.

Za druhé musí okresní výbor strany bezprostředně organizovat a provádět stranickou a politicko-ideologickou práci na vesnici.

Okresní výbor strany musí pracovat s vesnickými stranickými organizacemi, s vesnickými funkcionáři, s vesnickými členy strany i s masami rolníků nestraníků. Na vesnici je nutno vybudovat pevné stranické buňky a stranické výbory v obcích, řídit každodenně jejich práci a pomáhat jim tak, aby všechny stranické or-

ganizace na vesnici mohly v plné míře plnit svou stranickou funkci. Je třeba dobře vybudovat řady vesnických kádrů, denně je vychovávat, pomáhat jim a učit je tak, aby tyto vesnické kádry uměly správně vykonávat svou činnost v duchu politiky strany. Posilováním stranického života členů strany na vesnici a neustálým zvyšováním jejich stranickosti je třeba dosáhnout toho, aby všichni členové strany na vesnici hráli úlohu předvoje v rolnických masách. Dalším posilováním komunistické a třídní výchovy rolníků je třeba dosáhnout toho, aby všichni rolníci plně podpořili vesnickou politiku strany a obětavě bojovali za její prosazení.

Okresní výbor strany musí ve své stranické práci důsledně realizovat linii strany vůči masám, uvádět tak do pohybu všechny stranické organizace na vesnici, všechny funkcionáře, všechny členy strany a všechny rolníky, aby všichni pracovali uvědoměle a v práci projevovali nadšení a iniciativu.

Okresní výbor strany musí věnovat zvláštní pozornost ideové výchově rolníků. Okresní výbor strany je bezprostředním organizátorem a vedoucím ideologické revoluce na vesnici. Uváděje do pohybu vesnické organizace strany, členy strany na vesnici, přední pracovníky brigád čchollima a rolnické aktivisty, musí okresní výbor strany rozvíjet komunistickou výchovu rolnictva jako masové hnutí.

Všechny naše okresní výbory strany musí posilovat stranické řízení hospodářské a kulturní činnosti na vesnici a posilovat politickou práci strany na vesnici tak, aby mohly v plné míře plnit svou funkci štábů pro veškerou vesnickou práci v okrese.

IV. NĚKTERÁ NALÉHAVÁ OPATŘENÍ PRO POSÍLENÍ EKONOMICKÉ ZÁKLADNY DRUŽSTEVNÍCH ZEMĚDĚLSKÝCH STATKŮ A ZVÝŠENÍ ŽIVOTNÍ ÚROVNĚ ROLNÍKŮ

Díky přednostem socialistického družstevního hospodaření a správné politice strany se vesnické hospodářství v naší zemi neustále rozvíjí.

Spolu s rychlým růstem zemědělské výroby se upevňovala i ekonomická základna družstevních zemědělských statků a stoupla životní úroveň rolníků.

Družstevní zemědělské statky naší země, vybudované na zříceninách, zanechaných válkou, ve velmi obtížné situaci, kdy nebylo zemědělských strojů a projevoval se nedostatek pracovních sil i tažného skotu, dnes vyrostly v pevná socialistická hospodářství, která mohou soustavně zvyšovat výrobu a životní úroveň družstevníků. Naši rolníci, kteří za války přišli o své domy a skoro o všechny předměty ve svých domácnostech, kteří měli nedostatek jídla a šatstva, dnes vcelku žijí na úrovni středního rolníka nebo zámožného středního rolníka. To je veliký převrat, k němuž došlo v rozvoji vesnického hospodářství v naší zemi a v životě rolníků.

Naším úkolem je dále upevnit ekonomickou základnu družstevních zemědělských statků a povznést životní úroveň rolníků ještě o stupeň výše.

Ekonomická základna našich družstevních zemědělských statků se sice rychlým tempem posilovala, avšak vzhledem k tomu, že naše statky vyšly z příliš zbídačených poměrů, zatím se z nich nestala zámožná hospodářství. Životní úroveň rolníků se sice rychle zvyšovala, avšak vzhledem k tomu, že dříve naši rolníci žili velice chudobně, nežije se jim dosud dobře a v plném dostatku. Od osvobození a zejména od združstevnění zemědělství se sice velmi značně zmenšil rozdíl mezi městem a vesnicí, avšak vzhledem k tomu, že naše vesnice byla v minulosti až příliš zaostalá, zaostává vesnice za městem ve velmi značné míře i dnes a ani životní úroveň rolníků se nevyrovná životní úrovni dělníků a zaměstnanců.

Musíme ze všech našich družstevních zemědělských statků učinit zámožná hospodářství a umožnit všem rolníkům, aby žili dobře a v hojnosti. Musíme dále snížit rozdíl mezi městem a vesnicí a při dalším zvyšování životní úrovně dělníků a zaměstnanců přibližovat k jejich životní úrovni i životní úroveň rolníků.

Aby toho bylo dosaženo, je nutno dále radikálně zvyšovat zemědělskou výrobu a zároveň systematicky snižovat břemeno, které leží na družstevních zemědělských statcích a rolnících.

Za dnešních podmínek, kdy síla průmyslu vzrostla a samostatná ekonomická základna země se dále upevnila, můžeme uvést v život řadu závažných opatření pro snížení břemene, ležícího na družstevních zemědělských statcích a rolnících, a pro zvýšení státní péče o družstevní zemědělské statky a rolníky.

Za taková opatření považujeme:

za první, úplné zrušení zemědělské naturální daně;

za druhé, provádění v budoucnu ze státních prostředků i takové investiční výstavby na vesnici, která byla až dosud uskutečňována z prostředků samotných družstevních zemědělských statků;

za třetí, výstavbu kulturně vybavených obytných domů pro rolníky ze státních prostředků.

1. Zrušení zemědělské naturální daně

Zemědělská naturální daň byla v naší zemi zavedena bezprostředně po osvobození, roku 1946, vzápětí za pozemkovou reformou.

Před osvobozením byla většina úrody našim rolníkům odnímána statkáři a japonskými imperialisty ve formě nájemného za půdu, nucených dodávek a různých dalších daní a poplatků. Po pozemkové reformě a po zavedení jednotné naturální daně byli rolníci od podobného vykořisťování a ožebračování osvobozeni a odevzdávali státu jen 25% ze sklizně, ponechávající si zbytek zcela ke své dispozici. Toto opatření tehdy znamenalo revoluční zvrat v rozvoji výrobních sil v zemědělství a ve zvyšování životní úrovně rolníků.

Naturální daň, placená rolníky státu, sehrála obrovskou úlohu při zajišťování potravin pro dělníky a zaměstnance a pro akumulaci prostředků, nutných k rozvoji průmyslu.

Spolu s tím, jak pokračoval rozvoj socialistického státního průmyslu a upevňovala se nezávislá základna našeho národního hospodářství, přistoupil stát k postupnému snižování břemene, které pro rolníky tato naturální daň představovala. Výše daně, která původně činila 25% ze sklizně, byla po válce v průměru snížena na 20,1% a od roku 1959 znovu snížena na 8,4%. Nejen to, mnoha družstevním zemědělským statkům byla jejich naturální daň snížena a některé statky byly této naturální daně zcela zproštěny. Z celkového počtu více než 3.700 družstevních zemědělských statků v naší zemi činil koncem roku 1963 počet družstevních zemědělských statků, které byly od naturální daně zcela osvobozeny, 1.331.

IV. sjezd naší strany se usnesl, aby v průběhu sedmiletého plánu byla zemědělská naturální daň v plném rozsahu zrušena. Nyní nastal čas, aby toto usnesení bylo splněno.

Během tří let od roku 1964–1966 musíme provést úplné zrušení zemědělské naturální daně.

Mimo družstevní zemědělské statky, které byly od naturální daně již osvobozeny, dnes v naší zemi zbývá přes 2.400 statků, které tuto daň ještě platí. Z toho letos musíme od daně osvobodit více než 800 družstevních zemědělských statků, v roce 1965 dalších asi 800 statků a v posledním roce 1966 zbývající statky, a tak zemědělskou naturální daň zcela zrušit.

Osvobozování od naturální daně je třeba provádět s dostatečným přihlédnutím k hospodářské situaci jednotlivých družstevních zemědělských statků a postupně, počínaje zaostávajícími statky. V prvním roce je nutno osvobodit statky, jejichž ekonomická základna je poměrně slabá, v dalším roce osvobodit statky střední úrovně a osvobození poměrně zámožných statků ponechat na poslední rok.

Zrušení zemědělské naturální daně bude nejen důležitým opatřením pro posílení ekonomické základny družstevních zemědělských statků a zvýšení příjmů rolníka, ale i historickou udá-

lostí, která znamená úplné osvobození našich rolníků od jakýchkoli daní.

2. Provádění veškeré investiční výstavby na vesnici na náklad státu

Pro posílení materiálně technické základny vesnického hospodářství se v naší zemi každoročně provádí obrovská investiční výstavba.

Až dosud se velkoobjekty investiční výstavby na vesnici všechny prováděly ze státních investic, zatímco střední a drobné objekty se prováděly hlavně na základě vlastních investic družstevních zemědělských statků. V uplynulých 5 letech tvořily státní investice přes 60% a vlastní investice družstevních zemědělských statků asi 40% z celkové výše investic vložených do investiční výstavby na vesnici.

Od letošního roku musíme i tu část investiční výstavby, která byla dosud prováděna z vlastních prostředků družstevních zemědělských statků, provádět na státní náklady. Zemědělské nářadí, střední a malé zemědělské stroje, tažný skot apod. si budou družstevní zemědělské statky nadále kupovat z vlastních prostředků, avšak investiční výstavba, jako výstavba středních a malých zavodňovacích systémů, regulace řek, stavba čerpacích zařízení, mlatů, kravínů, skladišť, vesnických elektráren a rozšiřování elektrické sítě musí být prováděna ze státních prostředků. To znamená, že stát v zájmu rolníků na sebe přejímá obrovskou dodatečnou zátěž.

Uskutečnění tohoto opatření značně sníží břemeno družstevních zemědělských statků a tím jim umožní, aby i při zvýšených investicích do zemědělské výroby mohly značně zvýšit odměny družstevníkům. Přispěje též k rychlejšímu posilování materiálně technické základny vesnického hospodářství tím, že dojde ke zvýšení objemu investic do celkové investiční výstavby v zemědělství a k plánovitějšímu, racionálnějšímu a kvalitnějšímu provádění investiční výstavby na vesnici.

3. Výstavba kulturně vybavených obytných domů na vesnici na státní náklad

Rolníci naší země žili po tisíciletí v chatrčích na spadnutí. Po osvobození byla otázka bytů na vesnici jednou z nejnaléhavějších otázek života rolníků. Kruté válečné škody ještě zhoršily bytovou otázku nejen ve městě, ale i na vesnici.

Jak se postupně zvyšovala životní úroveň, stavěli si naši rolníci za aktivní pomoci státu mnoho nových domků. Zejména od doby, kdy byly založeny vesnické stavební čety, provádí se bytová výstavba na vesnici v ještě širším měřítku. Bytová situace na vesnici se již rozhodujícím způsobem zlepšila.

Abychom ještě plněji vyřešili bytovou otázku na vesnici, musíme rolníkům zajistit výstavbu kulturně vybavených bytů zcela na státní náklad. Chceme-li všem rolníkům zajistit dobré a kulturní bydlení, musíme i nadále ve velkém měřítku rozvíjet bytovou výstavbu na vesnici. Stát musí dodat nejen materiál, prostředky a pracovní sílu, které k tomu budou zapotřebí, ale uhradit i výdaje za výstavbu kulturně vybavených bytů, které již byly postaveny vesnickými stavebními četami.

To znamená, že stát bude zajišťovat byty dělníkům a zaměstnancům a současně i rolníkům. Takovéto lidové opatření může provést pouze strana a stát dělnické třídy, který důsledně stojí ve službách všeho lidu, lze je uskutečnit pouze v socialistické společnosti, kde všichni lidé mohou šťastně žít.

Budeme energicky rozvíjet výstavbu kulturně vybavených bytů na vesnici na státní náklad tak, že v několika příštích letech zcela změním vzhled naší vesnice.

Vedle výše uvedených tří opatření musíme studovat a uskutečňovat všechny možné způsoby, jak přispět ke zmenšení břemene družstevních zemědělských statků a rolníků a ke zvýšení jejich příjmu.

Abychom mohli úspěšně uvést v život tato velkolepá státní opatření ve prospěch rolníků, musí naše dělnická třída projevit ještě více energie ve svém úsilí. Jen když budeme mít ještě rozvinutější socialistický průmysl, budeme moci poskytnout větší pomoc vesnici a ještě více přiblížit vesnici k úrovni města. Aby

naši dělníci mohli dále posilovat ekonomickou základnu země a ještě aktivněji poskytovat podporu vesnici, musí neustále uplatňovat novátorství ve všech odvětvích, ať už je to průmysl, doprava nebo stavebnictví.

Pomáhat rolníkovi a umožňovat mu lepší život je svatou povinností dělnické třídy a odpovídá to též celostátním, celospolečenským zájmům. Jestliže díky všestranné pomoci budou mít rolníci lepší výsledky v zemědělské výrobě, pak čím lepší budou tyto výsledky, tím spolehlivější budeme mít potravinovou a surovinovou základnu pro obyvatele měst a pro průmysl, tím rychlejším tempem budeme postupovat při budování socialismu.

Úspěšným plněním úkolů, před nimiž stojí vesnické hospodářství, musí naši rolníci cele splnit úkoly a úlohu, která jim byla svěřena při budování socialismu. Jako odpověď na tuto aktivní podporu dělnické třídy musí rolníci ještě energičtěji rozvinout boj za zvýšení výroby, dělníkům a obyvatelům měst tak zajišťovat v dostatečném množství základní potraviny, produkty živočišné výroby, zeleninu, ovoce apod. a dodávat lehkému průmyslu více surovin. Čím více bude vzrůstat zemědělská výroba, tím více se bude zvyšovat tempo rozvoje průmyslu a upevňovat se ekonomická základna naší země a tím více bude moci stát udělat pro rolníky.

Je třeba, aby se dělníci a rolníci pod vedením dělnické třídy pevně semkli a navzájem spolupracovali, aby všechen lid v pevné jednotě bojoval tak, abychom socialismus budovali ještě lépe, ještě rychleji.

— — — —

Nadále úspěšně řešit otázku vesnice je naší vznešenou a čestnou povinností.

Boj za vybudování socialistické vesnice je bojem za přeměnu naší někdejší zaostalé a chudobné vesnice v blahobytnou a kulturní socialistickou vesnici, vybavenou moderní technikou, bojem za zvýšení tempa celkového budování socialismu. Tento boj je bojem za další zmožnění naší revoluční základny, za energičtější pomoc jihokorejským rolníkům a lidu, za přiblížení

dne, kdy velká věc sjednocení naší vlasti se stane skutečností. Je též bojem za obhájení čistoty marxismu-leninismu v otázce vesnice, za prokázání velké životnosti tohoto učení, za prokázání opravdových předností socialistického způsobu hospodaření na vesnici.

Dokud budeme mít zocelenou marxisticko-leninskou stranu a silnou moc dělnické třídy, pokrokové socialistické zřízení a mocnou nezávislou ekonomickou základnu, dokud budou dělníci, rolníci a všichni náš lid kráčet vpřed, pevně semknut kolem naší strany, budeme v tomto boji určitě vítězi. Naše strana a lid dosáhne nových velkých vítězství na frontě vesnice stejně jako na všech ostatních frontách budování socialismu.

POSILUJME VŠESTRANNĚ REVOLUČNÍ SÍLY PRO USKUTEČNĚNÍ VELKÉHO DÍLA SJEDNOCENÍ VLASTI

**Závěrečný projev na 8. plenárním zasedání ústředního výboru
Korejské strany práce 4. volebního období**

27. února 1964

Po několik dní jsme projednávali otázky, které mají velký význam pro rozvoj revoluce v naší zemi, takové, jako je otázka socialistické vesnice, situace v jižní Koreji a otázka sjednocení vlasti, otázka posílení práce v různých vrstvách lidových mas.

Pro vyřešení těchto otázek bude třeba, abychom podle směrnic vytyčených stranou po dlouhou dobu soustavně rozvíjeli energický boj. Budeme muset vyvinout neutuchající úsilí, abychom důkladně prostudovali usnesení přijatá tímto plenárním zasedáním a abychom splnili úkoly, vytyčené stranou.

Ze tří otázek, které se na zasedání projednávaly, se poněkud šířeji zmíním jen o otázce sjednocení naší vlasti.

1. O třech revolučních silách pro uskutečnění sjednocení vlasti

Jak jste, soudruzi, správně provedli rozbor problematiky v referátech i v diskusi, vyvíjí se dnes situace v jižní Koreji příznivě pro naši velkou revoluční věc. Koloniální nadvláda amerického imperialismu v jižní Koreji prochází stále hlubší krizí a revoluční uvědomění lidu se denně zvyšuje. V širokých lidových masách